

καὶ ἐντομῶν γινομένων ἐπὶ τοῦ στελέχους τέσσαρας πόδας ἐπάνω τῆς γῆς, καθὼς διὰ τὴν ῥητίνην ἐπὶ τῆς πύκνης καὶ τῆς ἐλάτης μεταβάλλεται εἰς σάκχαρ διὰ τοῦ παγετοῦ τῆς νυκτός, ἀφ' οὗ θράση ἔχει δὲ χρώμα ὑποπράσινον καὶ γεῦσιν ἠδειαὺν ὑπόξινον. Ἄπαξ δηλ. τοῦ ἡμερονοκτίου ὁ χυμὸς κενούμενος ἐκ τῶν δοχεῖων ἐκτίθεται εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐπὶ φλοιῶν, βράζεται ἔπειτα εἰς λιθίνην πλατύνην λεκάνην, ἀφ' οὗ δὲ χωνεύσθῃ, ὡς τὸ ἡμῖς, μεταγγίζεται εἰς ἄλλην λεκάνην, ὅπου πάλιν βράζεται μέχρι μελιτώδους συστάσεως. Μετὰ ταῦτα ἀφίεται νὰ κατακαθῆσθῃ ἐπὶ δώδεκα ὥρας· τελευταῖον δὲ χύνεται εἰς τρίτην λεκάνην προσεκτικῶς χωριζομένης τῆς υποστάθμης. Καὶ ἡ τρίτη δὲ αὕτη λεκάνη ἐπιτίθεται εἰς ἀνθρακας καὶ οντὰς ἀνευ φλογός. Ἀφ' οὗ δὲ πῆξῃ ἀρκούντως μεταγγίζεται εἰς τετάρτην, ὅπου καὶ ψύχεται. Εὐρωστος γυνὴ κινεῖ τὸ ὑγρὸν διὰ φάβδου κεδρίνης, ἕως οὗ κρυσταλλώσῃ· τελευταῖον χύνεται εἰς τύπους (χωρεῖα) ἐκ φλοιοῦ, ὅπου σχηματίζεται εἰς κῶνον.

Ἡ συλλογὴ τοῦ χυμοῦ τούτου διαρκεῖ δεκαπέντε ἡμέρας· ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά ὑπάγουσι τὸ πρῶν ἐκάστης ἡμέρας εἰς τὸ δάσος τῶν σφενδάμων. Ἡ περίστασις αὕτη γίνεται ἀφορμὴ εὐθυμίας γενικῆς καὶ ἰσορῶν καὶ γελώτων, καθὼς ἀλλαχού ὁ τραγητός.

Ἐκ τῶν ἑορτῶν ἀρκεῖ νὰ ἀναφερῶμεν δύο ἐκ τῶν Chateaubriand. Ἡ πρώτη ἐτελεῖτο κατὰ τὸν Ἰούνιον λεγομένη τοῦ χλωροῦ σίτου. διότι ὁ καλαμόσιτος τότε ὑπάρχει ἔτι τρυφερός καὶ ἄμεστος. Ἐκ τῶν γαλακτωδῶν αὐτοῦ κόκκων ἐξυμότητο πλακοῦς τις χρυσαυτῶν ὡς τροφὴ τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν μαχητῶν.

Βρασάντες ὀλίγον τὸν καλαμόσιτον φλοίζουσι αὐτὸν εἰς ἤπιον πῦρ, ἀφ' οὗ δὲ ἐκοκκισθῆ καὶ κοπανισθῆ εἰς ξύλινον ἰγδίον ὑγραίνόμενος, τὸ ἐκ τούτου γινόμενον φύραμα ξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον, κόπτεται καὶ διαίρειται εἰς τεμάχια, τρώγεται δ' ὀστερον βρεχόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ γάλα τῶν καρῶν καὶ τὸν χυμὸν τῆς σφενδαμου.

Ἡ μεγίστη ἑορτὴ τῶν Natchez ἦτο ἡ τοῦ νέου πυρός, μνημόσυνον πρὸς τιμὴν τοῦ ἡλίου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θερούς. Ὁ ἥλιος ἦτο ὁ θεὸς τῶν γειτονεούντων τῆν Μιξικαϊκῆν χώραν λαῶν.

Κῆρυξ διὰ κόγχης προανήγγελε τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ χωρία.

Ἐκάστη οἰκογένεια ἄς ἐτοιμάσῃ ἄθικτα δοχεῖα καὶ νέα ἐνδύματα· Ἄς πλουθῶσιν αἱ καλύβαι. Οἱ παλαιοὶ σπόροι, τὰ παλαιὰ φορέματα, τὰ παλαιὰ δοχεῖα ἄς καθύσιν εἰς κοινὴν πυρὰν ἐν μέσῳ τοῦ χωρίου. Οἱ κακοῦργοι ἄς ἐπιστρέψωσιν· οἱ ἱερεῖς λησμονοῦσι τὰς παρανομίας τῶν.

Ἡ ἀμνηστία αὕτη διδομένη πρὸς ἀνθρώπους ὑπ' ἀνθρώπων ἄλλων, ὅταν ἡ γῆ προσφέρῃ τὰ δῶρά της· ἡ γενικὴ αὕτη σύγκλησις τῶν εὐτυχῶν καὶ τῶν δυστυχῶν τῶν ἀθῶων καὶ τῶν ἐνόχων εἰς τὸ μέγα συμπόσιον τῆς φύσεως ἦτο συγχλητικὸν τῶντι λείψανον τῆς ἀρχαίας ἀπλότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ κῆρυξ ἐπιφανόμενος τὴν ἐπαύριον διέταττε νηστείαν 72 ὥρων ἐγχεράτειαν πάσης ἡδονῆς καὶ ἀπο-

λαύσεως, διετηρεῖτο ἄκρα σιωπὴ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, παραβλέποντες δὲ τὰ ἐπίγεια πάντα οἱ Natchez, ἀτίβλητον εἰς μόνον ἐκεῖνον, ὅστις ὠρμαζεῖ τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ τὸν σίτον ἐπὶ τοῦ σταύρου.

Τὴν τρίτην ἡμέραν πάλιν ὁ κῆρυξ προεμήνυε τὴν ἑορτὴν ὡς ἀρχομένην τῆ ἐπαύριον. Μολὶς δὲ ὑπέφασκεν ἡ αὐγὴ αἱ νεάνιδες τῶν χωρίων, οἱ πολεμιστῆ, οἱ ἱερεῖς ἐξήρχοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἡλίου, μεγάλην καλύβην, ἔχουσαν δύο θύρας, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δυσμάς. Αἱ γυναῖκες ἀπετέλου ἡμικύκλιον περίε τῆς πρώτης ἐισόδου, ἐνθεν μὲν στριζόμεναι ἐπὶ ἀρότρων, ἐνθεν δὲ κρατοῦσαι τὰ παιδιά αὐτῶν εἶχον ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἥλιον. Ὁ ναὸς ἐσωτερικῶς ἦτο ἐστρωμένος διὰ λαπτῶν καὶ ποικιλμένων ἱερογλυφικῶν ψιᾶθων, κἀνίστρα δὲ περὶ κείμενα περιεῖχον τὰ ὄστια τῶν ἀρχαιστάτων προιστάτων τοῦ ἔθνους. Κατέναντι τῆς ἀνατολικῆς θύρας ὑψοῦτο βωμὸς φέρων εἰώδλον ζῶον τινός· πλησίον παρέκειτο λίθινον ἄγγειον, ὅπου ἔκαιε δι' ὄλου τοῦ ἔτους ἄσβεστον πῦρ ὑπὸ φλοιοῦ δρυὸς τρεφόμενον. Ἐμπροσθεν δὲ τοῦ βωμοῦ ἐκείντο τεμάχια καλάμου πλαγίως ἐπ' ἀλλήλων εἰς κύκλους ἡμικέντρους καὶ ὕψος ὀδθακτύλους. Ὁ ἀρχηγός καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ἵσταντο κατα τάξιν, ὁ δὲ μέγας ἀρχιερεὺς παρὰ τὴν θύραν προσευχόμενος μουτικῶς ἠτένεζε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· ἦτο δὲ ἐδεδυμένος λευκὴν ἐσθῆτα ἐκ φλοιοῦ σημηδας καὶ προσέτριβεν ἠπίως ξύλου ξηροῦ τεμάχια. Ὅτε δὲ ἤδη φλόγαι πυρὸς ἐφώτιζον τὴν ἀνατολήν, ὁ ἀρχιερεὺς προσέτριβε σφοδρότερον τὰ τεμάχια, εἶχε δὲ καὶ θραυλλίδια ἐντερῶνεις ἀκίης θειούχον διὰ νὰ δεχθῆ εὐθὺς τὸν σπινθηρα. Ἄμα δὲ ἐφάνη τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, ἀνέλαυσε καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιερεως τὸ πῦρ, αἱ δὲ γυναῖκες στριφεῖσαι πρὸς τὸν ἥλιον ἦσαν πρὸς αὐτὸν τὸ ἄροτρον καὶ τὰ παιδιά τῶν· τὸ πῦρ ἔπειτα μεταδόθη εἰς τοὺς καλάμους ἕκαστε κυκλῶσιν, ἀνήπτατο δὲ καὶ οἱ φλοιοὶ τῆς δρυὸς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐκ δὲ τοῦ νέου καὶ ἄγνου πυρός τούτου ἐλάμβανον πᾶσαι αἱ οἰκίαι εἰς τὰς ἐστίας τῶν. Μετὰ ταῦτα ἡ σύζυγος τοῦ προσώτου ἐξεληθούσα μετὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν ἔτρεχεν εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ καλαμοσίτου, ἐπέστριφον δὲ πᾶσαι φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ τροφοδότου καρποῦ· ὁ δὲ ἱερεὺς κατέθετεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· Κλειόμεναι δὲ τῆς ἀνατολικῆς τότε θύρας, ἀνοίγειν ἡ δυτικὴ καὶ πάλιν αἱ γυναῖκες περιίσταντο ἡμικυκλίως, πάντες δὲ εἰδείκνουν εἰς τὸν ἥλιον ἄζυμον ἄρτον. Ὁ ἀρχιερεὺς ἐψάλλε τοῦ ἡλίου τὸν ὕμνον· ἐπεληθούσης δὲ τῆς νυκτός ἠνάπτετο πυρὰ, ἐγένοντο συμπόσια, ὅπου παρετίθεντο πτηνὰ ὀπτά, ἡ παιδιὰς καταλάμπειτο ὑπὸ τῶν φώτων πανταχόθεν δὲ ἠκούοντο ἄσματα καὶ ἤχαι μουσικῶν ὀργάνων, φωναὶ δὲ ἀγαλιάσεως συνώδειον τοὺς χορούς.

Ἄν καὶ αὐτὰς τὰς ἑορτὰς ἐφαίνετο τις περίλυπος καὶ θελημένος, ἱερεὺς τις ἐσπευδε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὡς ἐδύνατο προτρέπων αὐτὸν εἰς εὐθυμίαν.

Ἡ εἰρημένη τελετὴ ἔχει ἱεροπρεπὴ τινα καὶ σεβάσιμον χαρακτῆρα ὁ ἀληθὴς θεὸς φαίνεται καὶ εἰς τὰς ψευδεῖς φρησκείας ὁ προσευχόμενος ἀνθρώπος ὑπάρχει πάντοτε γηραιός, διότι ἡ πρὸς τὸ θεὸν δέησις ὑπάρχει